

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

005127

Repertoriumnummer 2017/10488
Datum van uitspraak 20 december 2017
Rolnummer 2015/AR/2827

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindadres

Stedebouw

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

B3 kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001007156-0001-0015-01-01-1

1. De heer

geboren te | | op | |, en zijn echtgenote,

2. Mevrouw

geboren te | | op | |,

samenwonende te | | Lommel, | |,

- appellanten,
- belden vertegenwoordigd door meester Devrindt Neel loco meester Vanden Boer Dirk, advocaat te 3920 Lommel, Lepelstraat 125 (ref.: 88488);

tegen het vonnis van de 5^e W kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt van 04.11.2015, gekend onder het rolnummer AR 14/398/A;

tegen:

DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,

met diensten gevestigd te 110 Brussel, Koning Albert II laan 19 bus 23,

- geïntimeerde,
- vertegenwoordigd door meester Beelen Andy loco meester Lemache Christian, advocaat te 3800 Sint-Truiden, Tongersesteenweg 60 (ref.: 15417/CL);

* * *

1. De antecedenten en vorderingen

1.

| | is eigenaar van een perceel grond te | |, ten kadaster gekend als | | | | | | | | | |, waar hij samen met zijn echtgenote | | een noodwoning betreft. Dit perceel is gelegen volgens het gewestplan | | in landelijk waardevol agrarisch gebied.

Op 09.01.2012 werd PV opgemaakt van een aantal voordien gedane vaststellingen, waarbij werd vastgesteld:

- dat een garage in metalen profielplaten werd opgericht, zonder stedenbouwkundige vergunning en dat die naderhand voltooid werd;
- dat een brievenbus was opgericht;

- dat een verplaatsbare caravan werd geplaatst zonder nummerplaat;
- dat een plastieken tunnelerre, een kleinere tunnelerre en enkele met zeil afgedekte constructies werden geplaatst;
- dat aan de stacaravan een aantal constructies werden gebouwd, zoals een (tweede) garage, berging, hondenhok, pergola en schotelantenne;
- dat een tweede brievenbus werd geplaatst;
- dat het terrein is afgesloten met een metalen poort.

2.

Op 22.05.2012 werd opnieuw PV opgesteld waaruit bleek:

- dat de garage werd afgebroken en de materialen werden verwijderd;
- dat er een voertuig zonder nummerplaat op het terrein stond;
- dat de verplaatsbare caravan en schotelantenne nog aanwezig waren;
- dat alle andere constructies (tunnelerre, stacaravan, berging,...) ongewijzigd bleven.

3.

Door de Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest (hierna de Inspecteur) werd een herstellvordering aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voorgelegd met betrekking tot:

- het verwijderen van de verplaatsbare caravan met schotelantenne;
- het afbreken en verwijderen van de plastieken tuinserrres en de met zeil afgedekte constructies;
- het verwijderen van de stacaravan;
- het afbreken en verwijderen van een aantal constructies, inclusief het betonnen dek;
- het afbreken en verwijderen van twee brievenbussen en de metalen poort;
- het verwijderen van het voertuig zonder nummerplaat.

Op 22.12.2012 verleende de Hoge Raad een positief advies.

4.

Op 27.01.2014 ging de Inspecteur over tot dagvaarding van de heer _____ en mevrouw _____. Deze vordering strekte ertoe:

- vast te stellen dat de heer _____ en mevrouw _____ zonder voorafgaande vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen (CBS) op hun grond verschillende constructies hebben opgericht en deze constructies gewoonlijk hebben gebruikt in de zin van artikel 4.2.1,5° a-b-c VCRO;

- de heer ' ' en mevrouw ' ' te veroordelen tot herstel binnen de 12 maanden na betekening van de uitspraak van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetzij:
 - o het verwijderen van de verplaatsbare caravan met schotelantenne;
 - o het afbreken en verwijderen van de plasticen tuinserres en de met zeil afgedekte constructies;
 - o het verwijderen van de stacaravan;
 - o het afbreken en verwijderen van een aantal constructies, inclusief het betonnen dek;
 - o het afbreken en verwijderen van twee brievenbussen en de metalen poort;
 - o het verwijderen van het voertuig zonder nummerplaat;onder verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn;
- te zeggen voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom;
- de heer ' ' en mevrouw ' ' geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1384bis, lid 4 Ger.W. toe te staan en deze termijn uitdrukkelijk uit te sluiten;
- te zeggen voor recht dat voor het geval de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de inspecteur en het CBS ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien;
- de heer ' ' en mevrouw ' ' te veroordelen tot betaling van de kosten.

5.

In het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt van 04.11.2015 werd de herstellvordering ontvankelijk en in de volgende mate gegrond verklaard. De eerste rechter:

- stelde vast dat de heer ' ' : en mevrouw ' ' zonder voorafgaande vergunning van het CBS op hun grond verschillende constructies hadden opgericht;
- veroordeelde de heer ' ' en mevrouw ' ' tot herstel binnen 1 jaar na betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetzij:
 - o het verwijderen van de verplaatsbare caravan met schotelantenne;
 - o het afbreken en verwijderen van de plasticen tuinserres en de met zeil afgedekte constructies;
 - o het verwijderen van de stacaravan;
 - o het afbreken en verwijderen van een aantal constructies, inclusief het betonnen dek;

- o het afbreken en verwijderen van twee brievenbussen en de metalen poort;
- o het verwijderen van het voertuig zonder nummerplaat.

onder verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn, waarbij de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom;

- zegde voor recht dat voor het geval de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de inspecteur en het CBS ambtshalve in de uitvoering ervan konden voorzien;
- veroordeelde de heer [naam] en mevrouw [naam] tot betaling van de gedingkosten.

6.

De heer [naam] en mevrouw [naam] hadden de herstellvordering op volgende gronden betwist:

- zij besloten tot de onontvankelijkheid van de herstellvordering en wierpen op dat er sprake was van schending van de artikelen 6.2.1 en 6.2.2 VCRO doordat de vordering niet zou zijn overgeschreven in het hypotheekkantoor terwijl de eerste rechter vaststelde dat deze overschrijving geschied was op 29.01.2014 en dat het dagvaardingsexploot eveneens was ingeschreven in het vergunningenregister, hoewel dit niet voorgeschreven was op straffe van onontvankelijkheid;
- zij wierpen de verjaring op bij toepassing van artikel 6.1.41 §5 VCRO, hetgeen door de eerste rechter niet aanvaard werd, o.a. op volgende gronden:
 - o het OM liet weten dat het dossier geseponeerd was nu het overgrote deel van de inbreuken verjaard waren;
 - o de eerste vaststellingen dateerden van 2011;
 - o het gebied is gelegen in landschappelijk waardevol gebied, hetgeen valt onder het begrip "openruimtegebied" zoals omschreven in artikel 6.1.41 §5 VCRO en waarvoor de verjaringstermijn 10 jaar bedroeg;
 - o de afbraakvordering werd niet als kennelijk onredelijk beschouwd en er was ook geen sprake van disproportionaliteit van de gevorderde herstelmaatregel tussen het voordeel voor het herstel van de goede ruimtelijke ordening enerzijds en anderzijds het nadeel ervan voor de heer [naam] en mevrouw [naam] die reeds jaren voordeel hadden genoten uit de onwettige toestand.

7.

Op 28.12.2015 tekenden de heer _____ en mevrouw _____ hoger beroep aan tegen het bestreden vonnis. Zij vorderen de hervorming van het bestreden vonnis en zijn van oordeel dat de vordering van de Inspecteur onontvankelijk, minstens ongegrond moet worden verklaard.

Ondergeschikt verzoeken zij het hof *“te oordelen dat zij bereid zijn om de verpfaatsbare caravan met schotelantenne, de plastieken tuinserres, de met zeilen afgedekte constructies en de auto zonder nummerplaat te verwijderen”*.

Eveneens ondergeschikt verzoeken zij het hof de vordering tot het opleggen van een dwangsom ongegrond te verklaren.

Ten slotte verzoeken zij het hof de vordering inzake de rechtsplegingsvergoedingen af te wijzen.

Zij beroepen zich in hoger beroep op dezelfde grieven die zij ook aan de eerste rechter hadden voorgelegd.

8.

De Inspecteur verzoekt het hof het hoger beroep van de heer _____ en mevrouw _____ af te wijzen als ongegrond.

Hij tekent incidenteel beroep aan:

- daar waar de eerste rechter oordeelde dat er geen collectief voortgezet misdrijf kon worden vastgesteld tussen de oprichting van de stacaravan en de oprichting van de andere constructies;
- daar waar de eerste rechter niet aannam dat er sprake was van gewoonlijk gebruik van de constructies;

Voor het overige verzoekt de Inspecteur het hof het bestreden vonnis te bevestigen en de heer _____ en mevrouw _____ te veroordelen tot de gedingkosten.

2. Beoordeling

Met betrekking tot de beweerde verjaring van de herstelvordering

9.

De heer _____ en mevrouw _____ werpen de verjaring van de herstelvordering op. Zij houden in essentie voor dat zij sinds 1980 in een stacaravan/noodwoning wonen en dat enkel de garageconstructie dateert van recente datum, terwijl de Inspecteur voorhoudt dat er geen sprake is van verjaring.

De herstellvordering van de bevoegde overheid is een burgerlijke rechtsvordering uit een misdrijf. Artikel 26 VT. Sv., samen gelezen met artikel 2262bis, § 1, 2de lid B.W., maakt dat de burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf in principe verjaart door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon, tenzij een bijzondere wet van toepassing is. De burgerlijke rechtsvordering kan evenwel nooit verjaren vóór de strafvordering, zelfs indien genoemde termijnen ondertussen verstreken zijn.

Tot 01.09.2009 was er geen bijzondere wet voorhanden, waardoor de verjaring van zowel de publieke als de private herstellvordering integraal beheerst werd door het gemeenrechtelijk regime van artikel 26 VT. Sv. en 2262bis, § 1, 2de lid B.W. Met de inwerkingtreding van artikel 6.1.41, §5 VCRO op 01.09.2009 is er een bijzondere wet gekomen voor wat betreft de publieke herstellvordering.

Dit artikel 6.1.41, §5 VCRO stelt dat het vorderingsrecht van de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen verjaart in afwijking van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek als volgt:

1° in ruimtelijk kwetsbare gebieden: door verloop van tien jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd, evenwel met behoud van de toepassing van artikel 6.1.1, derde lid;

2° in openruimtegebied: door verloop van tien jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd;

3° door verloop van vijf jaren, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, gepleegd werd: in de gebieden die niet sorteren onder 1° en 2°.

Verder bepaalt dit artikel dat het eerste lid geen afbreuk doet aan de gemeenrechtelijke schorsings- en stuitingsgronden betreffende burgerlijke rechtsvorderingen volgend uit een misdrijf, en aan de gelding van artikel 26 van de VT. Sv.

Art. 7.7.4. VCRO voorziet dat wanneer het recht van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstellvordering in te stellen ontstaan is vóór 01.09.2009, de termijnen, vermeld in artikel 6.1.41, §5, eerste lid, slechts beginnen te lopen vanaf die datum en evenwel niet meer mogen bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262bis, §1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek.

Er werd uitdrukkelijk vermeld dat het eerste lid van artikel 7.7.4 VCRO de toepassing van artikel 26 VT. Sv. niet verhindert.

10.

Het kwestieuze perceel waarop de herstellvordering betrekking heeft, ligt volgens het gewestplan I in landelijk waardevol agrarisch gebied.

Met de eerste rechter stelt het hof vast dat dit “landelijk waardevol agrarisch gebied” bijgevolg landelijk gebied is, hetgeen valt onder toepassing van artikel 6.1.41 §5 VCRO, dat onder meer stelt dat voor de toepassing van het eerste lid, 2°, onder “openruimtegebied” wordt verstaan:

“1° de landelijke en recreatiegebieden, aangewezen op plannen van aanleg, voor zover zij geen ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmaken;

2° de gebieden, aangewezen op ruimtelijke uitvoeringsplannen, die sorteren onder:

- a) de categorie van gebiedsaanduiding “landbouw” of “recreatie”, of*
- b) de subcategorie “gemengd openruimtegebied”, in zoverre het gebied geen onderdeel is van het Vlaams Ecologisch Netwerk.”*

11.

Anders dan de eerste rechter is het hof van oordeel dat er sprake is van eenheid van opzet.

O.a. uit het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 19.12.2012 en de in bijlage hieraan gevoegde stukken blijkt dat:

- de stacaravan in 1987 als noodwoning werd geregistreerd;
- de bijgevoegde luchtfoto van 2003 aan toont dat de stacaravan goed duidelijk zichtbaar was;
- de luchtfoto van 2005 aan toont dat aan en nabij de stacaravan constructies werden bijgebouwd;
- de bijgevoegde luchtfoto van 2007 aan toont dat een grote en een kleine tunnelserre en een aantal met zeilen afgedekte constructies op het kwestieuze perceel werden bijgeplaatst;
- op 21.06.2011 werd vastgesteld dat men op het kwestieuze perceel een garage in metalen profielplaten aan het oprichten was zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning;

- de fotoreportage in bijlage van het PV van 09.01.2012 aan toont dat een caravan en een garage werden bijgeplaatst;
- de fotoreportage in bijlage van het PV van 22.05.2012 aan toont dat de garage verwijderd werd maar dat een auto zonder nummerplaat in de plaats is gekomen.

Dat de stacaravan reeds vanaf 1980 op het kwestieuze perceel aanwezig zou zijn geweest, zoals door de heer [] en mevrouw [] wordt voorgehouden, wordt door dit hof niet bijgetreden.

Daartoe volstaat het niet een verklaring voor te leggen van de zus van mevrouw [], gedateerd op 13.10.1981 doch zonder vaste datum, noch door een factuur van aankoop van een stacaravan uit 1980 voor te leggen, nu dit weliswaar de aankoop bewijst van "een" stacaravan, doch niet van het feit dat deze stacaravan ook op dat ogenblik geplaatst werd op het kwestieuze perceel en al die tijd daar ook bleef staan. Ook de voorlegde facturen inzake uitgevoerde werken die verband zouden houden met de stacaravan vermelden niet de plaats waar die werken werden uitgevoerd.

Het hof stelt vast dat de voorgelegde elektriciteitsfactuur (stuk 7) betrekking heeft op een ander leveringsadres dan het kwestieuze perceel (" [] "), terwijl evenmin uit de documenten van telefoonaansluiting op het adres te [] te [] op naam van [] het hof anders doet beslissen, nu de zus van de heer [] op dit adres woonachtig is en het evengoed kan zijn dat de heer [] zijn inschrijving op voormeld adres nam zonder dat de stacaravan aldaar geplaatst was, te meer pas in 1987 de stacaravan als noodwoning werd geregistreerd.

Ook de andere door de heer [] voorgelegde stukken doen het hof niet oordelen dat het bewijs geleverd wordt dat de stacaravan vóór 1987 op het kwestieuze perceel aanwezig was.

Evenmin kunnen de heer [] en mevrouw [] enig recht putten:

- uit het feit dat het O.M. het strafdossier geseponneerd heeft, nu de Inspecteur een burgerlijke herstellvordering inleidde;
- uit het feit dat de heer [] en mevrouw [] hun inschrijving in de bevolkingsregisters hadden bekomen, nu de stacaravan in 1987 geregistreerd werd als noodwoning en nu uit een dergelijke inschrijving niet kan worden afgeleid dat de Inspecteur op de hoogte was van de illegale constructies, laat staan deze zou hebben gedoogd.

12.

Het hof is van oordeel dat deze door de heer [] en mevrouw [] gepleegde feiten in hun hoofde één complex misdrijf uitmaken wegens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde opzet (permanente bewoning van de stacaravan op het kwestieuze perceel), nu er sprake is van een reeks misdrijven van dezelfde aard op hetzelfde perceel in hoofde van dezelfde daders, waarbij deze misdrijven onderling zo nauw verbonden zijn door éénheid van doel en verwezenlijking dat ze door één complexe gedraging zijn opgeleverd.

Dit wordt trouwens bevestigd in het advies van de Hoge Raad, waar zij aannam dat *“de thans geïseerde handelingen een ondeelbaar geheel vormen waardoor met het oog op de goede rechtsbedeling de eenheid van hertstelvordering dient te worden bewaard”*.

Hierbij is het van geen belang dat er tussen deze feiten sprake is van een zekere tijdsperiode noch dat de heer [] en mevrouw [] als daders bij het plegen van het eerste feit al dan niet reeds het opzet hadden alle misdrijven te plegen of dat zij al wisten dat zij de volgende misdrijven zouden plegen.

Overeenkomstig art. 21 VT. Sv. neemt de verjaringstermijn in beginsel een aanvang op het ogenblik dat het misdrijf is gepleegd. Bij feiten gepleegd met eenheid van opzet begint de verjaring in principe te lopen op het ogenblik van het laatste feit, in casu 2012 (het plaatsen van een auto zonder nummerplaat), minstens vanaf 2011 (het oprichten van een garage).

De verstreken termijnen bedragen bovendien niet meer dan de termijnen, vermeld in artikel 2262bis, §1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek. De hertstelvordering was derhalve nog niet verjaard op het ogenblik van de dagvaarding (27.01.2014).

13.

Als gevolg hiervan dient het hof niet meer het op de op grond van het gewoon gebruik door de Inspecteur ingeroepen grief alsdat er geen sprake is van verjaring te onderzoeken.

14.

Met betrekking tot de gegrondheid van de herstellvordering

Het behoort tot de bevoegdheid van het hof om de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of deze vordering strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust.

De externe wettigheid heeft betrekking op de vraag of degene van wie de bestuurs-handeling uitgaat, daartoe wel bevoegd is en of de procedure- en vormvereisten die voor deze bestuurshandeling gelden, in acht werden genomen.

Het hof stelt vast dat hieraan is voldaan en dat dienaangaande tussen partijen hier-over geen betwisting wordt gevoerd.

De interne wettigheid heeft betrekking op de motieven, de inhoud en het doel van de bestuurshandeling.

Meer bepaald moet het hof in deze nagaan of in essentie de beslissing van het bevoegd bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

Indien zou blijken dat de herstellvordering steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dan moet dit hof de herstellvordering afwijzen.

De gevorderde herstelmaatregel is een discretionaire bestuurshandeling en kan wegens haar inhoud slechts door het hof onrechtmatig worden bevonden indien zij kennelijk onredelijk is, waarbij het het hof niet toegelaten is de opportuniteit van de herstelmaatregel te beoordelen.

Bij deze beoordeling houdt het hof rekening met de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening maar ook het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het beoogde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te plaatsen tegenover de last die daaruit voor de heer [naam] en mevrouw [naam] als overtreders voortvloeit.

De overheid dient wel de daadwerkelijke noodzaak om het herstel te bevelen steeds in concreto aan te tonen en als dusdanig te motiveren.

15.

Het hof is van oordeel dat er geen sprake is van een kennelijk onredelijk karakter van de gevorderde herstelmaatregel en steunt zich hiervoor op volgende elementen:

- het hof stelt vast dat de heer [redacted] en mevrouw [redacted] in 1987 een stacaravan plaatsten op een perceel, gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied en in datzelfde jaar deze constructie lieten registeren als noodwoning. Thans, 30 jaar later, wonen zij er nog steeds;
- uit geen enkel gegeven blijkt dat de heer [redacted] en/of mevrouw [redacted] enige agrarische activiteit uitoefen(d)en;
- de heer [redacted] en mevrouw [redacted] beschikten/beschikken over geen enkele vergunning dienaangaande noch bewijzen zij op enig ogenblik enige vergunning te hebben aangevraagd;
- evenmin hebben zij op enig ogenblik een regularisatieaanvraag ingediend;
- de Inspecteur werd pas in 2011 op de hoogte gebracht van de wederrechtelijke toestand van het kwestieuze pand en heeft in 2012 de nodige vaststellingen in een P.V. gemaakt en is nog datzelfde jaar overgegaan tot een adviesaanvraag, waarna in 2014 werd overgegaan tot het dagvaarden van de heer [redacted] en mevrouw [redacted] in herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand;
- het perceel grenst ten noorden en ten zuiden aan weilanden, ten oosten en ten westen aan een weg;
- de onmiddellijke omgeving wordt gekenmerkt door een open landschap dat niet structureel is aangetast, gaaf en onbebouwd is, zodat de referentietoestand geenszins een bebouwd perceel is, zoals de heer [redacted] en mevrouw [redacted] ten onrechte voorhouden;
- het perceel grenst aan het natuurgebied de [redacted];
- het gaat in casu thans om een niet gering aantal constructies, gaande van een stacaravan, brievenbussen, een verplaatsbare caravan met schotelantenne, twee plastieken tuinserres (die blijkbaar recent zouden zijn afgebroken), enkele met zeilen afgedekte constructies, een stacaravan waaraan in de loop van de jaren werd aangebouwd en een metalen poort waarvan de meeste constructies geplaatst werden op een betonnen dek;
- dit amalgaam van constructies is in visueel opzicht storend en niet inpasbaar in de onmiddellijke omgeving;

Hieraan wordt geen afbreuk gemaakt doordat de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED]:

- o.a. met verwijzing naar hun stuk 2 voorhouden dat de constructies vanaf de weg bijna niet zichtbaar zijn, nu het kwestieuze perceel zowel ten oosten als ten westen aan een weg liggen en de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] in een aantal voorgelegde foto's blijkbaar slechts één aan een weg palende kant van het perceel tonen en niet de kant met de open metalen poort die aan de andere weg paalt;
- in hun laatste conclusies aangeven dat de garage in metalen profielplaten en de serre afgebroken werden en dat zij bereid zijn een aantal andere constructies te verwijderen, nu de garage en de serre slechts twee van de zovele constructies zijn en alleszins hiermee bevestigd wordt dat de overige constructies nog aanwezig zijn op het perceel;
- voorhouden dat in de buurt een vakantiepark aanwezig is, nu geen bewijs wordt voorgelegd dat dit vakantiepark niet over de nodige vergunningen dienaangaande zou beschikken;
- voorhouden dat al die jaren er sprake is van een gedogen, nu de Inspecteur niet gelijk te stellen is met de Gemeente en het vaststaat dat de Inspecteur pas einde 2011 op de hoogte werd gebracht van de illegale constructies;

16.

Het hof is van oordeel dat de dwangsom correct opgelegd en begroot werd, gezien de jarenlange aanwezigheid van deze constructies op het kwestieuze perceel en het feit dat tot nu toe slechts vrijwillig werd overgegaan tot de afbraak van de garages en (blijkbaar) de serres, doch dat de overige constructies, waaronder de stacaravan en de verplaatsbare caravan zonder nummerplaat op het kwestieuze perceel nog aanwezig zijn.

Het opleggen van de dwangsom en de hoegrootheid ervan wordt eveneens gerechtvaardigd door het feit dat het in de eerste plaats aan de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] is om over te gaan tot herstel van de toestand in de oorspronkelijke staat en is een gepast drukkingsmiddel om hen te overtuigen deze opgelegde verplichting na te komen.

17.

Het hoger beroep wordt ongegrond en het incidenteel beroep gegrond verklaard in de mate dat de eerste rechter ten onrechte de éénheid van opzet niet aannam.

De heer _____ en mevrouw _____ worden aldus veroordeeld tot betaling van de gedingkosten van de beide aanleggen.

Met betrekking tot de kosten van dagvaarding en hypothecaire inschrijving is het hof van oordeel dat het om werkelijk gemaakte proceskosten gaat (en niet “virtuele”) die ten laste vallen van de verliezende partij.

Met betrekking tot de door de Inspecteur gevorderde rechtsplegingsvergoedingen in eerste aanleg en in hoger beroep, hetgeen door de heer _____ en mevrouw _____ betwist wordt, verwijst het hof naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015, waaruit het hof afleidt dat voor burgerlijke procedures de regels inzake rechtsplegingsvergoedingen ook van toepassing zijn op overheden, die handelen in het algemeen belang, zoals in casu de herstellvordering van de Inspecteur, en geenszins beperkt is tot fiscale aangelegenheden, zoals de heer _____ en mevrouw _____ ten onrechte voorhouden.

3. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15.06.1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep van _____ : en _____ ongegrond;

Verklaart het incidenteel beroep van de Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest gegrond in de mate dat de eerste rechter de éénheid van opzet niet aannam;

Bevestigt het bestreden vonnis, zij het deels op andere motieven en zegt voor recht dat er sprake is van éénheid van opzet in hoofde van _____ en _____ ;

Veroordeelt _____ en _____ tot de gedingkosten van beide aanleggen, aan de zijde van de Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest begroot en door dit hof vereffend op:

- dagvaardingskosten en kosten van hypothecaire inschrijving:	453,74 EUR
- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg:	1.320 EUR
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:	1.320 EUR

Dit arrest werd uitgesproken op de openbare terechtzitting van **20 december 2017**
door

M. DOM

Voorzitter

D. DEMEESTER

Raadsheer

I. TRAEST

Raadsheer

R. VAN GOETHEM

Griffier

R. VAN GOETHEM

I. TRAEST

D. DEMEESTER

M. DOM

